

IMANTS OZOLS

**RUDENS
ROZE**

IMANTS OZOLS

**RUDENS
ROZE**

Ierakstiis firmas «MELODIJA» skaņu studijā 1991. g. februāri

SPONSORI: LR Neredzīgo biedrība, LR Enerģētikas ministrija,
Saulkrastu CBR-2, Saulkrastu kultūras nams,
Siguldas «Lauktelnika», Rīgas Sporta pils.

SAULKRASTU KAPELA: ULDIS DUKA un ANDIS BAHMANIS, kā arī divi sintezatori, akordeons un klavieres

Arī tumsā jāmāk sauli saskatīt.

RUDENS ROZES ROGTĀ SMARŽA

«Nav nebūt jākurn, ka mūsu tautiņa maza, diēnas gara dāvanas piemīt mūsu tautiņai» reiz sacījis Kronvaldu Atls. Tādēļ tas nešķiet skaļi teikts, ja mēs visus šos cilvēkus, kuru dziesmas pļēcē mūsu sirdis, kuru dziesmas tik labprāt klausāmies, kopā esot, un tik labprāt dziedam līdz dziesmas, kuras tik ļoti atbilst latviešu sentimentālajai dvēselei. Jā, tas nešķiet skaļi teikts, ja mēs visus šos cilvēkus no tautas vidus godājam par komponistiem.

Tāds ir arī Imants Ozols, acu gaismu zaudējis cilvēks, toties ar gaišu un redzīgu dvēseli, cilvēks, kas ar savām dziesmām apkārtējiem dāvina sirds siltumu, prieku un mīlestību.

«Kas tad ir šis Imants Ozols?» tā jautāja daudzi, kad Latvijas radio populārā raidījuma «Mikrofons» rīkotajā pirmajā «Ratiņā» dziesmu aplaujā viņa šlāgeris «Rudens roze» vairāk nekā pārlecloši ieguva 1 vietu. Jautātāji būs pārsteigti, uzzinot, ka populārākā šlāgera autors nepazīst noliis un viņam nekad nav piederējis savs mūzikas instruments, tas ir vīrs, kurš, par spīti liktenim, saka: «Es esmu ļoti stiprs. Kad cilvēks kaut ko zaudē, viņš iegūst daudz saasinātākas cilas izjūtas. Māte man vienmēr jau dziedāja. Varbūt no viņas man tā mūzika «iesēdās». Mēs jau bijām vienkārša zvejnieku ģimene no Melnsila puses, lībleši, tur bija daudz dziesmu.» Dzintajā pusē gan iznāk būt pavīsam reti. Mūža lielākā daļa aizvadīta Juglas neredzīgo cīematīņā. Tas pēc nelaimes bērniņā, kad, rotājājoties ar nazi, tika savainota acs, un redze tēni un neģlābjami zuda. Par spīti visam, Imants Ozols dzīvē ir nelabojams optimists. Dziesmās gan vairāk ir smeldzes, jo tās gandrīz visas ir par mīlestību, nepieplīdītām ilgām un zvaigznēm, kuras mirdz ļoti, ļoti tālu...

Nejaušība saveida kopā komponistu un Saulkrastu kapelas pušus, kuri no Imanta Ozola dziedājuma norakstīja tekstus un notis, arī tie lielākā daļā ir komponista sacerēti.

Patēloties daudzu labu cilvēku atsaucībai, radās iespēja lielāko daļu no šeit publicētām dziesmām ieskaņot arī magnetofona kasetē.

«Tagad jau visās vietās dzied vienkāršas, mīļas dziesmas. Arī tās mums palīdz. Parasts cilvēks, kurš visu dienu strādā — viņš jau jūt ļoti patiesi, un es arī cenšos rakstīt patiesas, paša izjustas dziesmas,» saka Imants Ozols.

No sastādītāju puses varam piebilst, ka šis krājums ir jauka velte komponistam 60. gadskārtā. Ceram, ka ne mazāk jauka velte tas būs visiem dziesmu draugiem.

Lai šis nelielais dziesmu kopojums liek sarosīties arī citiem talantiem, kuru ir ne mazums mūsu tautā!

Redaktors: ANDRIS ZUNDE
Mūzikas redaktors: ANDIS BAHMANIS
Sastādītājs: ULDIS DUKA

ATMIŅAS ZEM LIEPĀM

Klusi šalko liepas vēl,
Lapas rudens salnā kvēl.
Atkal stāvu es zem tām,
Ļaujot tālām atmiņām.

Piedz. Pat, ja nebūsim vairs mēs,
Kas caur dzīvi dziesmu nes,
Arī tad vēl liepas šalks
Un pēc pavasara alks.

Vēl tavs vārds kā atbalss skan,
Tas tik dārgs ir sirdij man.
Deg un izdeg sapnis kāds,
Paliks mūžīgi tavs vārds.

Tālē dzērvju kāsis slid,
Lapas man pie kājām krit,
Un es, svešu alku dzīts,
Domās traucos putniem līdz.

ATMIŅAS ZEM LIEPĀM

Klu-si šai-ko lie-pas vēl, La-pas ru-dens sal-nā
 kvel. Af-kaļ stā-vu es zem tām,
 Lau-ros tā-lām cā-mi - nām. Pat, ja ne-bū-sim vairs
 mēs, Kas caur dzī-vi dzies-mu nes,
 A-ri tad vēl lie-pas šalks Un pēc pavasa-ra alkš.

KAD JASMINI PLAUKST...

Atkal pusnakts, ilgas sadedz zvaigznes,
Nolaidies pār zemi miers tik kluss.
Diena galā, ļaudis noguruši
Miegā plūc jau sapņu pūpolus.

Atkal tevi gaidu es, draugs,
Manā dārzā jasmini plaukst.
Zvaigznes kad mirdz, milas tvikst sirds,
Steldzles, jo driz ausis rīts!

Nāksi tu pa rasas klāto taku,
Nāksi tu kā dzidri austošs rīts,
Nāksi, nesot neizteiktus vārdus,
Nesot sirdi istu milu līdz!

KĀD JASMĪNI PLĀZĪKST

At-kal pus-nakts il-gas sa-dedz zvaig-znes,

No-lai-dies pār ze-mi miers tik kluss.

Die-na ga-lā, ļau-dis no-gu-ru-si,

Mie-gā plūc jau sap-nu nū-po-lus.

At-kal te-vi gai-du es draugs,

Ma-nā dār-zā jas-mī-ni plaukst.

Zvaig-znes kād mirdz, Mi-las tvīkst sirds,

Štei-dzies, jo drīz au-sis rīs!

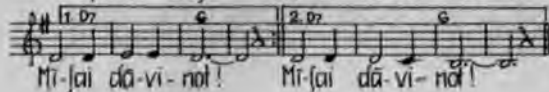
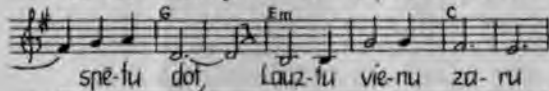
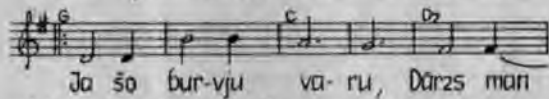
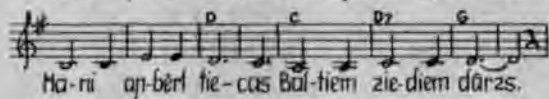
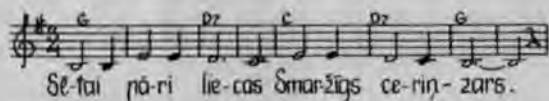
CERIŅU VALSIS

**Sētai pāri lēcas smaržīgs cerņzars.
Mani apbērt lēcas baltiem ziediem dārzs.**

Ja šo burvju varu
Dārzs man spētu dot,
Piedz. 2× Lauztu vienu zaru —
Mijai dāvinot!

**Sapņaini san bites lalmes pārpilnas,
Milu pauž bez mītas, ziediem pieglaužas.**

CERINŪ VALSIS

ZUDUSI LAIME

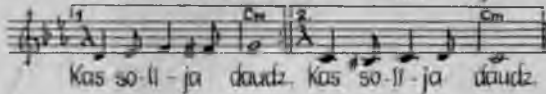
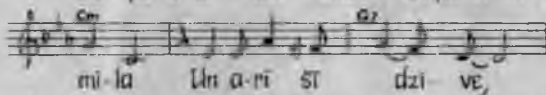
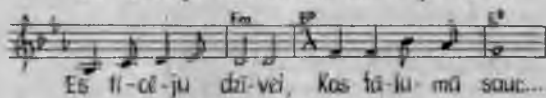
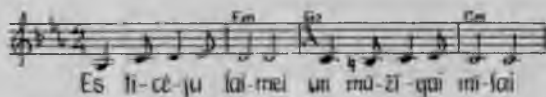
Es ticēju laimei un mūžigai milai,
Es ticēju dzīvei, kas tālumā sauc...
Bet — pievīla laime, un pievīla mila
Un arī šī dzīve, kas solīja daudz.

Un tagad es klistu pa atmiņu takām.
Vairs nespēju laimi sev atrast un gūt,
Jo skaistākle sapņi un jaunības mila
Kā vējš koku šalkās — drīz izgaist un zūd!

Tik tu, mana dziesma, tev vienai es ticu,
Un, klausoties tevi, sirds prieku vēl jūt.
Es bērniņu redzu un jaunību savu,
Uz mirkli tad varu vēl laimīgs es būt!

Tu neproti glaimot, tu neproti pievilt —
Kā mila un dzīve, kas tik daudz liek ciest!
Nāc vienmēr man blakus, nāc, ieliksmo mani,
Lai sāpes par zudušo laimi drīz dziest!

ZVĒRĪSĪ LAIME

IMANTS SMIRNOVS

DIV' PĻAVIŅAS

Div' pļaviņas es nopļāvu,
To jau laukos daudzi prot.
Sienu vedu, šķūni liku,
Lai var ziemā govij dot!

Zeme balta nosnīgusi,
Ataust aukstī sarmots rīts.
Ziema nav vēl pāri pusei,
Šķūnis tukšs kā izslaucīts!

Šķūņa durvis domīgs stāvu,
Sirds aiz bēdām pušu plīst!
Div' pļaviņas es nopļāvu, —
Vajadzēja nopļaut trīs!

DIV' PLAVINAS

IMANTS ŠPIRNOVS

Div' pla-vi-nas es no-plā-vu, To jau
lau-kos dau-dzi prot. Sie-nu
ve-du, šķū-nī li-ku, Lai var
zie-mā go-vij dot!

NEBAIDIES SALNAS!

Ir dzīves pavasaris tev jau pagājis,
Kad zvaigznēs raudzījies un laimē klusi smēji,
Jo ziedoni tu laikam neticēji,
Ka dvēselē var arī sniegi puteņot.

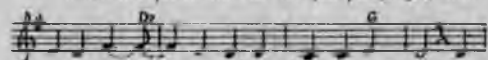
Piedz,
Mila, mila —
Nebaidās salnas, kas rudenim līdzī nāk!
Mila, mila, —
Vienīgi mila vēl rudeni aizkavēt māk!

Bet gadi aizsteidzas kā dzērves projām,
Tu skumjām acīm veries zilā tālē.
Tik atmiņas vēl ilgi nelzbālē,
Kaut rudens vēji tavos matos apmaldās.

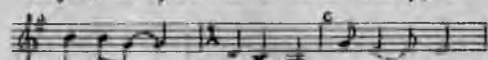
Var rudens vēji pūst, pat sniegi puteņot.
Var cilvēks apmaldīties naktī tumšā, bargā.
Tik vienmēr sirds no salnas jāpasargā,
Lai ziedētu tur mūžīgs pavasar's!

Ir dzīves pa-va-sa-ris tev jau pa-gā-jis, Kad

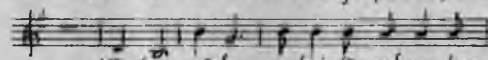
zvaigznēs raudzī-jies un lai-mē kļu-si sme-ji, Jo

zie-dā-nī tu, lai kam, ne-ti-ce-ji,

Ka dā-ve-se-lē var a-ri snie-gt pu-ļe-ņot.

Mī-la, mī-la ne-bai-dās sal-nas, kas

ru-de-nim lī-dzi nāk! Mī-la, mī-la

vie-ni-gi mī-la vēl ru-de-ni aiz-ka-vēl māk.

Mī-la, mī-la ne-bai-dās sal-nas, kas

ru-de-nim lī-dzi nāk. Mī-la, mī-la

vie-ni-gi mī-la vēl ru-de-ni aiz-ka-vēl māk!

TĀLAIS VAKARS

Man atmiņā kāds vakars,
Kad preti nāci tu
Kā ceļniekam avots
Ar savu dzidrumu!

Piedz.   Dziesmu šo dziedu —
                              Tev un jaunībai!
                              Zudušiem sapņiem,
                              Mūsu draudzībai.

Mēs toreiz jauni bijām,
Kad liekas skaists it viss,
Vēl jūras kāpās priedes
Nes tālas atbalsis.

Mēs laikam nesapratām,
Vai bija mila tā,
Un tādēļ likten's liedza
Iet ceļu divatā.

Kad logā zvaigznes raugās,
Kāds mani vārdā sauc.
Varbūt — tas tālais vakars,
Kur atgriezties nav ļauts.

TĀLAIS VAKARS

Man at-mi-nā kāds va-kars, kad pre-ti
 nā-ci tu. Kā ce-ļi-nie-kam a-vots Ar
 sa-vu dzied-ru-mu! Kā ce-ļi-nie-kam
 a-vots Ar sa-vu dzied-ru-mu!
 Dzies-mu šo dzied-du tev un jau-ni-bai!
 Zu-du-siem saņ-tiem,
 Mū-su draudzi-bai. Mū-su draudzi-bai.

MILAS LAKSTIGALA

Manā dārzā apklususi lakstīgala,
Vai man tavus aizejošos soļus rāt?
Varbūt vainīgs es, ka nemācēju
Skaisto milas putnu nosargāt?

Piedz.   Kādēļ milas lakstīgalu
                    Tā kā suni ķēdē siet?
                    Kas ir nepatiess un neīsts,
                    Tam ir vienreiz jāaiziet!

Varbūt vainīgs es, ka nezināju,
Ka šī lakstīgala arī lidot māk?
Iztraucēta tā vairs neatgriežas,
Vairi saukt, bet tomēr nepārnāk!

Mana milas lakstīgala aizlidoja,
Raugos tālē, kur šalc plašais ārs.
Putna nav, tik lapās dziesmas palikušas,
Un ar zvaigznēm piebiris viss dārzs!

MĪLAS LAKSTĪGALA

Ma-nā dār-zā atklu-su-si lak-sti-ga-la, Vai man
 la-vus ai-ze-jo-šos so-lus rāt? Var-būt
 vai-niģs es, ka ne-mā-ce-ju Skais-to
 mi-las put-nu no-sar-gāt? Kā-deļ mi-las lak-sti-
 ga-lu Tā kā su-ni ķē-dē siet?
 Kas ir ne-pa-fiess un ne-tsfs.
 Tam ir vienreiz jāaiz-iet! Tam ir vienreiz jāaiz-iet!

Veltījums Amerikas latviešu
estrādes dziedātājam

ILMĀRAM DZENIM

VESTULE ILMĀRAM DZENIM

Dziesmās jaukajās klausos es bieži, Ilmār Dzeni!
Ataust man atmiņā gadi kā mirkļi, tik seni . . .
Redzu aiz bērības loga, kā lēnām krit sniegi,
Dzirdu, kā māmiņas ratiņš dūc vakaros liegi . . .

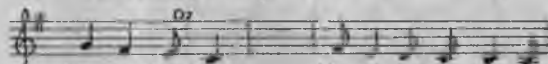
Kad es pārnāku mājās no darba, Ilmār Dzeni,
Meita man pretī skrien saukdama: «Tēt, uzliec Dzeni!»
Un atkal istaba pielīst ar skaistākām dziesmām,
Un es kā nosalis sildos pie atmiņu liesmām!

VĒSTULE ILMĀRAM DZENIM

VELTĪJUMS ILMĀRAM DZENIM

Dziesmas jau-ka-jās klau-sos es bie-ži,

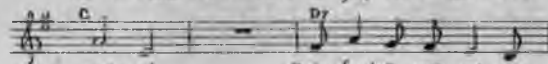
Il-mar Dze-ni, At-caisl man at-mi-nā

ga-di kā mir-kļi tik se-ni.

Re-dzu aiz bēr-ni-bas lo-ga, kā lē-nām krīt

sme-gi. Dzird-ū kā mā-mi-nās

ra-tiņš dūc va-ka-rus lie-gi. Lie-gi.

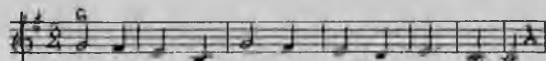
NEIZTEIKTIE VĀRDI

Jau aiz loga ceriņi slīgst ziedos,
Sirds vēl nebeidz sauli sevi krāt...
Iznāc laukā kaut uz īsu brīdi
Vēl ar mani mazliet parunāt!

Varbūt veltīgi man kaut ko cerēt?
Varbūt veltīgi man kaut ko teikt?
Varbūt mīļi paspiest tavu roku
Un kā svešniekam tālāk steigt?

Var jau būt, ka tā bij' mīla,
Kura atnāk šodien, aiziet rīt...
Nezinu un nemāku tev sacīt,
Tikai matos balti ziedi krīt.

TRIZTEIKTIE VĀRDI

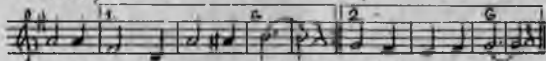
Jau aiz lo-ga ce-ri-ņi slīgst zie-dos.

Sirds vēl ne-beidz sau-li se-vī krāt. Iz-nāc

lau-kā, kaut uz Ī-su bri-ņi, Vēl ar

ma-ņi maz-liet pa-ru-nāt. mazliet pa-ru-nāt.

ES NEVARU SAPRAST.

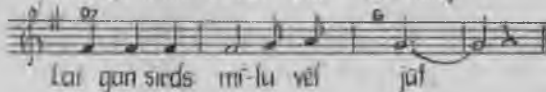
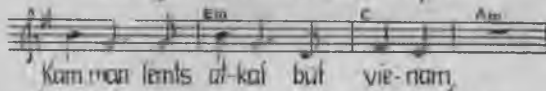
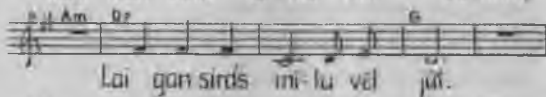
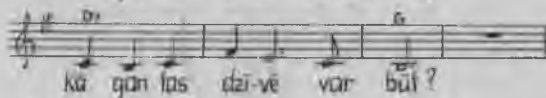
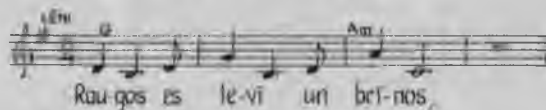
Raugos es tevi un brinos,
Kā gan tā dzīvē var būt,
Ka man lemts atkal būt vienam,
Lai gan sirds milu vēl jūt.

Vēlreiz es skūpstitu tavas
Lūpas, pēc skūpstiem kas tvīkst.
Velti pēc tām es tik tiecos,
Vienīgi uzlūkot drikst!

Varbūt man sacīt: «Draugs, piedod!»
Varbūt lai paliek, kā ir?
Labāk lai mēness un zvaigznes
Sonakt uz mūžu mūs šķir!

Eju un nevaru saprast,
Kā gan tas dzīvē ir tā:
Pēkšņi vismiļākie draugi
Sveši — un vairs nav nekā!

ES NEVARU SAPRAST

MAIRA

Pāri mūsu galvām zvaigznes mirgo,
Mēness sudrabs tavos matos krīt.
Un kā balti putni — klusas ilgas
Gaišos laimes padebešos slid!

O, Maira, Maira, Maira, Maira, Maira, Maira,
Piedz. Sirds tik tuvu istu laimi jūt! 3×
O, Maira, Maira, Maira, Maira, Maira, Maira,
Tik ar tevi vēlos kopā būt! 3×

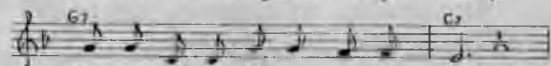
Sniedz man preti savu maigo roku,
Dlezgan vienai tev ir ceļā būts!
Nāc un nebaidies no vētrām,
Divatā ceļš neliksies tik grūts!

Klusēsīm, lai laimes putni liegi
Mūsu mīlu savlem spārniem skar!
Tad mēs sapratisim, ka viens otram
Visu mūžu uzticēties var.

MAIRA

Pä-ri mü-su gal vam zvaigznes mir-go.

Mē-ness sud-rabs la vos ma-los krit.

Un kā bal-ti pul-mi klu-sas il-gas

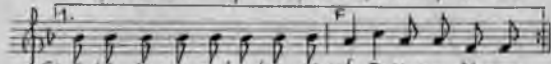
Gai šos lai mes pā-de be šos slid. O, Mai-ra, Mai-ra,

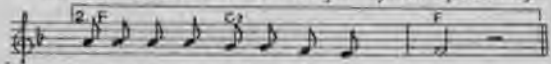
Mai-ra, Mai-ra. O, Mai-ra, Mai-ra,

Mai-ra, Mai-ra. O, Maira, Mai-ra, Mai-ra, Mai-ra.

1. Sirds tik tu-vu is-tu lai-mi jūt. O, Maira, Mai-ra,

2. Tik ar te-vi vē-los ko-pā bat.

DZERVES

Jau aizlido dzērves, kur ziedoņa rīts,
Un, lidojot tālēs, tās mani sauc līdz.
Es nespēju lidot, kur deg rožu sārts,
Man Dzimtene viena, kur šūpulis kārts.

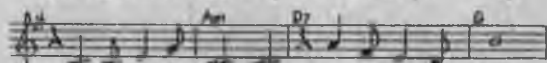
Es jautāju dzērvēm, kādēļ tās turp trauc,
Vai dzimtajās ārēs rast laimi nav ļauts.
Tās lido tik tālāk un neatbild man,
Aiz meža vien klaigas kā atvadas skan.

Es stāvu jau ilgi, un vakars sāk tumst,
Bet sirds man pēc dzērvēm un vasaras skumst.
Kaut spētu es lidot kā dzērves tāpat,
Man netrūktu saules un milas nekad!

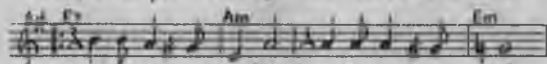
DZĒRVES

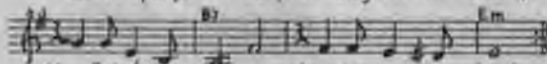
Jau aiz-li-do dzēr-ves, kur zie-do-ga rīts,

Un, li-do-jot lā-lēs, las ma-ni sauc līdz.

Es ne-spē-ju li-dot, kur deg ru-žu sārīs,

Man Dzimle-ne vie-na, te sū-pu-lis kārlis.

RUDENS ROZE

**Zied vēl samtaina un sārta
Rudens roze pēdējā;
Skopo saules staru glāstā
Smaržodama liecas tā.**

Piedz. 2× **Rudens roze, rudens roze,
Rudens roze pēdējā.**

**Cik tā krāšņa, cik tā jauka!
Draugam dāvātu es to,
Rozi, kas tik vēlu plauka,
Rudens rozi pēdējo.**

**Senā jūsma norimusī.
Vai no jauna kvēlot tai?
Jānozied un jābirst klusi
Rudens rozai pēdējai.**

RUDENS ROZE

ELVIRA LIPE

Zie - dā sam-lai - nā un sār - tā
ru - dens ro - ze pē - dē - jā. Sko - pos sou les sla - rus
glās - tīt, smar - žo - da - ma tie - cas tā.
Ru - dens ro - ze, ru - dens ro - ze,
ru - dens ro - ze pē - dē - jā. Ru - dens ro - ze, ru - dens
ro - ze, ru - dens ro - ze pē - dē - jā.

ŠOPLA DZIESMA

Dusi, bērniņ, dusi sapņu palagos.
Miedziņš atbrauks klusi pārļu ratiņos.

Pusnakts zvaigžņu mirga debess tāles klās,
Miedziņš mēness zirgā tevi sveicinās.

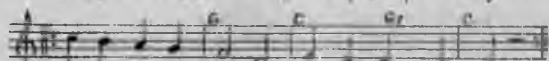
Dusi, bērniņ, dusi, miedziņš neatstās,
Kamēr putni klusi tevi modinās.

Aijā, aijā, aijā — istabā viss kluss,
Arī vēja māte koku zaros dus.

ŠŪPĢA DZIESMA

Du-si, bēr-niņ, du-si, Šap-nu pa-la-gos

Mie-dziņš at-brauks klu-si Pēr-su ra-lī-nos

SKAISTĀKIE MIRKĻI

Aizskrien gadi kā kumeļi strauji,
Un tu gadiem kā putns trauc līdz!
Tikai mirkļi, šie skaistākie mirkļi,
Dzīvē ataust kā zledoņa rīts.

Tagad varam kā kaijas pār jūru
Saules plašumiem preti vēl traukt,
Tikai mirkļus kā gājputnu barus
Mūžam atpakaļ vairs neatsaukt!

Tā kā nakti pie debesim zvaigznes
Sapņi izdziest, un sapņi vēl kvēl...
Bet, kad sniegs būs jau sabiris matos,
Kaut kā skaista man būs ļoti žēl!

Bet, ja kādreiz, draugs, nāksies mums šķirties,
Nebūs lemts abiem blakus vairs iet,
Tad šie mirkļi kā jasmīnu ziedi
Mūsu atmiņu dārzā lai zied!

SKAISTĀKIE MIRKĻI

Aiz-skrien ga-di kā ku-me-ji strau-
 ji un tu ga-diem kā putns trauc
 līdz. Tī-kai mir-kļi, šie skaits-
 -tā-kie mir-kļi Dzī-vē af-aust kā
 zie-dō-ņa rīts. Zie-dō-ņa rīts.

AIZEJOT

Bij ziedon's jauks, kā ziedi sapņi plauka,
Mums dzīve likās ziedošs rožu lauks,
Bet tagad es ka lūdzot tevi raugos,
Sirds negrib saprast, ka jau gaisis sapnis jauks.

Es vēlos tavam vaigam savu pieglaust,
Uz tavām maigām lūpām skūpstu spiest.
Un glāstīt vēl, kā vakar tavus matus,
Līdz zvaigzne pēdējā pie debess lēnām dzīest.

Mēs ticējām, ka mūžīga ir mīla,
Tā nepieviļ un nekad nelzgaist.
Bet tagad viss ir zudis līdz ar sapņiem,
Tik seno dienu atmiņas vēl sirdī kaist.

Sniedz roku man un nesaki ne vārda,
Laiks šķirties mums, jau logā zvaigznes mirdz...
Es eju viens, kaut aiziet ļoti grūti —
Vien dzīvē ceļu apgaismos man tava sirds!

AIZEJOT

Bij' zie-dorrs jauks, kā zie-di sap-ni plau-ka.

Mums dzi-ve li-kās zie-došs ro-žu lauks.

Bel ta-gad es kā ta-dzid te-vi rau-gos,

Sirds nē-grīb li-cēt, ka jau gai-sis sap-nis jauks.

KUĢIS «LAGŪNA»

No Dzimtenes trauc kuģis tālu, tālu,
Uz klāja viri ardievas vēl māj.
Sirds mana skumst pēc dzimtās zemes bērziem
Un meltenes, ko atkal jāatstāj...

Piedz.

«Lagūna», «Lagūna»,
Aizved mani mājās, kad ziedi plaukst!
«Lagūna», «Lagūna»,
Tur, kur Dzintarkrastā mīt mans mazais draugs.

Kā kaijas lido vēstules no tevis,
Tās dzimtās zemes smaržu līdzī nes.
Un, lasot tās, es atkal dzirdu «līgo»,
Kaut tālu, tālu es no Dzimtenes.

Man vienmēr atmiņā nāks Jaukās naktis,
Vienalga, kādās ostās kuģis stās.
Lai kur es dzīvē kādreiz neatrastos,
Sirds tavu smaīdu vienmēr saglabās.

KUGIS „LAGŪNA”

No Dzim te-nes Irac ku-gis tā-lu, tā-lu, Uz

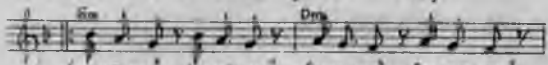
kā-ja vī-ri ar die-vas vēl mā-j, Sirds

ma-riņā skumst pec dzimlās ze-mes bēr-ziem un

mei-te-nes, ko at-kaļ jā-at- stāj .

„La-gū-na”, „La-gū-na”, „La-gū-na”, „La-gū-na”

Aiz-ved mā-ri mā-jās, tad, kad zie-di plauks!

Tur, kur dzint tar-krocs tā mīl manis mazaīs draugs!

KO GAIDI, LATVIETI!

Es vēlos paslēpt zemi šo
Kā dārgu pērli plaukstās,
Lai Kangars to vairs neatrod
Un viņa bendes augstās!

Ko, latvieti, tu gaidi vēl?
Tev jātur zemi svētu!
Ne tādēļ Dievs to radījis,
Lai sveš'nieks nonāvētu!

Pie juras meitas, dēli stāv,
Lai zvērestu tai dotu,
Lai savām klusām lūgšanām
Prom nāvi aizskalotu.

Ko, latvieti, tu gaidi vēl?
Tev jātur jūra svēta!
Ne tādēļ Dievs to radījis,
Lai sveš'nieks nonāvētu!

Mums tēvu tēvi mācīja
Būt latvietim pat mokās,
Jo Dievs mūs turēja un tur
Kā bērnu savās rokās.

Ko, latvieti, tu gaidi vēl?
Mums sevi jātur svētu!
Ne tādēļ Dievs mūs sargājis,
Lai sveš'nieks nonāvētu.

KO GAIDI LATVIETI?

GUNARĀ ASTIŅAS PĒRIŅAI

Es vēlos pa-sēpt ze-mi šo kā dār-gu
per-li pilauk-stā, Lai kan-gars to vairs ne-ā-
rod, Un vi-nā ben-des au-gs-tas. Ko, lat-vie-
ti, tu gai-di vēl, Tev jā-tur ze-mi sve-tu.
Ne tā-dēļ Dievs to ra-di-jis, lai
sveš-nieks no-nā-vē-tu. Ne tā-dēļ Dievs to
ra-di-jis, Lai sveš-nieks no-nā-vē-tu.

TAS BIJA TOREIZ...

Atceries, kā toreiz mēs par laimi
Upes malā abi sapņojām!
Un līdz rītam, zvaigznēm klusi dziedot,
Mēs par tādām dienām runājām...

Atceries, kā toreiz man pie krūtīm
Tava galva liegi dusēja.
Bet par mūsu glāstiem, mūsu skūpstiem
Nakts kā vienmēr tikai klusēja.

Bieži vakaros mēs turp(u) gājām,
Nevalcādami, ko nesis rīts.
Ticējām, ka ceļš caur mīlas birzi
Būs ar laimes mirkļiem nokaisīts.

Vēl tāpat glauž vijņi ūdensrozes,
Vēl tāpat šalc koki krastmalā;
Tikai nesatiekamies vairs abi
Tā kā toreiz agrā jaunībā!

TAS BIJA TORĒIZ

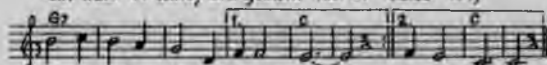
At-ce-ries kā to-reiz mēs par lai-mi

jū-ras ma-lā a-bi sap-ņo-jām.

Un līdz ri-tam, zvaigznēm kļu-si dzies-ļot,

mēs par tā-lām dienām runā-jām. ru-nā-jām.

ĶEMERI

No Ķemerlem uz Rīgu vilciens steidzas,
Uz perona vēl viņa smaidiem māj.
Bet vagonā sirds klusi sāk man pārvest,
Kādēļ bij' jāšķiras, tā jāatstāj!

Piedz   Ķemeri, Ķemeri, jaunība mana,
                          Ķemeri, Ķemeri, jaukais sapņu dārzs.
                          Ķemeri, Ķemeri, jaunība mana,
                          Ķemeri, Ķemeri atmiņā man!

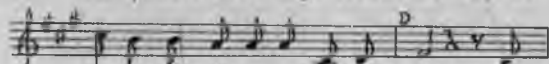
Val mila tā, kas satikšanos ilgo,
Vai varbūt tikai laimes mirklis iss?
Ja vakar sirds vēl isti nesaprata,
Tā rīt jau visu, visu sapratis!

Uz perona es atkal smaidošs stāvu.
Daudz vilclenu kā ilgas tālē trauc.
Un, šķiet, es atkal dzirdu viņas balsi,
Kas mani turp(u) aicina un sauc!

KEMERI

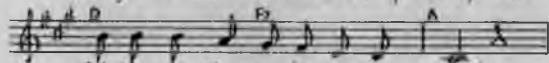
No Ķe-me-riem uz Rīgu vilciens slā-dzās, Uz

pe-ro-na vēl vi-ņa smaī-diem māj. Bet

va-go-nā sirds klu-si sāk man pār-mest, Kā-

dēl bij' jā-šķi-ras, tā jā-af-sāj?

Ķe-me-ri, Ķe-me-ri, jā-ti-ba ma-ņa.

Ķe-me-ri, Ķe-me-ri, jau-kais saņ-ņu dā-rzs.

Ķe-me-ri af-mi-ņā man.

BĒRZI

Bērzi šalko tik klusi kā toreiz,
Kad no mājām bij' jāaiziet man,
Jo mans bērņības rits nesa sāpi sev līdz,
Kas caur gadiem vēl dvēselē smeldz!

Piedz Bērzi, bērzi, jūsu šalkās manu sapņu klāsts.
Bērzi, bērzi, nepabelgtais bērnu dienu stāsts!

Tālu palika draugi un mājas,
Manas bērņības saulainais dārzs...
Bērzus atstāt bij' zēl, vai tos redzēšu vēl,
Kuru šalkām sirds mana pukst līdz!

Bet driz atkal klāt šķiršanās bridis,
Likten's liedzis te ilgāk man oūt, —
Vienmēr sirds laimes alks, bērzi Melnsilā šalks
Tā kā toreiz — un tomēr ne tā.

BĒRZI

Bēr-zi šal-ko tik klu-si kā to-reiz, Kad no
mā-jām bij ja-uz-iel man, Jo mans bēr-ni-bus rits ne-sa
sā-pi sev līdz, Kas caur ga-diem vel dvē-se-lē smeldz!
Bēr-zi, bēr-zi, Jū-su šal-kās ma-nu sap-nu
klāsts: bēr-zi, bēr-zi, Ne-pa-beig-tais bērnu die-nu stāsts..

JAUNIBAS MALDI

Kad janvāra naktī aiz loga krīt sniegi,
Kā bērns mātes klēpi jau Saulkrastī snauž.
Tik meitenei ilgas kā kaijas trauc liegl,
Un skaistākos sapņos tā nākotni auž.

Bet nodzlest drīz zvaigznes kā laternas rītos,
Un atgriezties atkal to ikdienā sauc.
Kā meitenei neskumt, ja, zvaigznei reiz kritot,
Tā ticēja zvaigznei un cerēja daudz!

Būs nakts atkal jauka, un Saulkrastī klusēs.
Tik lejup trauks zvaigzne kā pārdomu šalts.
Bet — varbūt šai naktī jau meitene dusēs,
Jo cerēt uz zvaigznēm ir jaunības malds.

JAZINĪBAS TĀLDI

Kad jan-vāra nak-tī, Aiz lo-ga krit smil-gi,
 Ka bērsmā-tes klē-pi Jau Saulkras-ti
 snauž. Tik mei-te-nei il-gas Ka kai-ja trauc
 lie-gi, Un skaislākos saņ-nos. Tā na-kot-ni
 auž. Tik mei-te-nei il-gas Ka kai-ja trauc
 lie-gi, Un skaislā-kos saņ-nos Tā na-kot-ni auž.

ĀRSTA PADOMS

Ārsts saka, lai es nedzerot,
Un domīgs galvu šūpo,
Jo — vēzis tādus vajājot,
Kas mīl aiz stūra žūpot!

Plečz 2x Vai, vai, vai, vai, vai,
Vai, vai, vai, vai, vai!

Un atvadoties draudzīgi,
Viņš man pa plecu pliķē.
Kad nejauši to satieku,
Šis pats ar draugiem stļķē!

Es prasu: «Dakter, kā tad tā, —
Vai jums nav bail no vēža?»
Bet šis man atbild smaidīdams:
«Man vairāk bail no blēžiem!»

ĀRSTA PADOMS

Ārsts sa-ka, lai es ne-dze-rot līn
do-miņš gal-vu šū-ņo, Jo
ve-zis tā-dus va-jā-jot, Kas
mil aiz stū-ra zū-pot. Vai, vai, vai, vai,
vai, vai, vai, vai, vai, vai, vai, vai, vai, vai,
vai, vai, vai, vai, vai, vai, vai!

The musical score is written on six staves in a single system. The key signature has one flat (B-flat) and the time signature is 2/4. The melody is written in a soprano clef. Chord symbols (C, G, F, G7, E7) are placed above the notes. The lyrics are in Latvian and consist of a series of repetitive phrases.

PIEDOD, VECMAMIŅ!

Skaistākām atmiņām rotātas bērības takas,
Rudens man matos jau sarmu kā vējš lapas sviež...
Steidzos pie tevis kā bērns bēdās steidzas pie mātes,
Šaubas un nemiērs kad nestundā dvēseli spiež.

Velti es saucu un gaidu, kad iznāksi preti,
Iecjot sētā, kur bērības dienas vēl tvan.
Tomēr — vēl domas steidzos pie tevis, lai lūgtu:
«Piedod man, palaidnim, vecmāmiņ, piedod(i) man!»

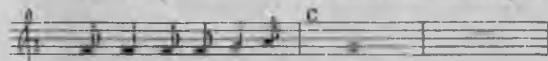
PIEDOD, VECMĀMĪTĪ!

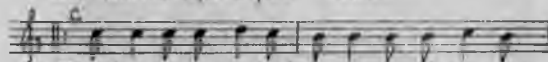
Skais-tā - kam ul - mi pām ro - tā - las tēr - ri - bas

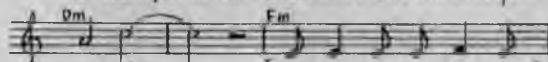
ta - kas, Ru - dens man ma - tos jau

sar - mu kā vējš la - pas sviež

Stei - dzos pie ie - vis kā bērns bē - das stardzās pie

mā - tes, Šau - bus un ne - miers, kad

ne - stun - dā dvē - se - li spiež.

SIE VAKARI

Sirds laimes pilna man par stundām šim,
Kad stāvam mēs zem pusnakts debesim!
Šalc kokos vējiņš liegs, tev acis jaunīb's prieks —
Bet kādēļ baidies milu man sniegt?

Piedz. 2× Sie vakari ar tevi,
Kad mēness logā spīd,
Man kādreiz dzīvē rūgti
Liks tikai pasmaidīt...

Viens ilgi klausos pusnakts klusumā
Un domās veros sapņu tālumā.
Pie tevis ilgas trauc, sirds tavu vārdu sauc,
Bet — kādēļ Tevi milēt nav ļauts!

ŠIE VAKARI

Sirds lai-mes pil-na man par slun-dām

šim, Kad stā-vam mēs zem pus-nakts de-be-

šim. Šalc ko-kos vē-jin's liegs, Tēv

a cīs pauri's jineks, Bet kā-dā] bai-dies mi-lu man

sniegt? Šie va-ka-ri ar te-vi, Kad

mē-ness so-gā spid, Man kāareiz dāi-vē rūg-ti liks

ti-kai pa-smai-dīt. Šie ti-kai pa-smai-dīt.

IMANTS SMIRNOVS

VIENĪGI TEVI

**Simtgadu ozoli šalc un šalc,
Tālumā aizvijas lielceļš balts.**

Piedz.
2X

**Vienīgi tevi es milu,
Man nevajag citas.
Vienīgi tevi es milu,
Man nevajag citas.
Vienīgi tevi es milu,
Man nevajag tās!**

**Vigriezes ličupes pļavās tvan,
Kaut kur vēl atmiņā dziesma skan.**

**Nevedis kopā valrs lielceļš mūs,
Gadi kā ūdeņi tālāk plūst...**

VIENĪGI TEVI

IMANTS ŠMIDČOVS

Simt-ga-du o-zo-li šalc un šalc.

Tā-lu-mā aiz-vi-jas liel-celš baits.

Simt-ga-du o-zo-li šalc un šalc.

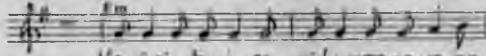
Tā-lu-mā aiz-vi-jas liel-celš baits.

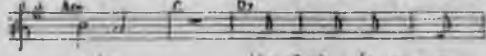
Vie-ni-gi te-vi es mī-lu, man ne-va-jag ci-tas.

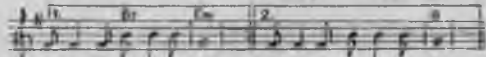
Vie-ni-gi te-vi es mī-lu, man ne-va-jag ci-tas.

Vie-ni-gi te-vi es mī-lu, man ne-va-jag

ci-tas. Vie-ni-gi te-vi es

mī-lu, man ne-va-jag lās. mī-lu man ne-va-jag lās.

LABAIS ŠĻABIS

Vairs veikalā nav gaļas,
Sviests, krējums, desas trūkst.
Bet ļaudis tikai smaida:
«O, gan jau kādreiz būs!»

Ja ir, tad baigās rindās,
Viens otru lamā, bar.
Bet tā jau padomjzemi
No citām atšķirt var.

Pa kaktiem veči plosto,
Sāk sievas vīrus tēst.
Tie atbild: «Kad mēs dzeram,
Daudz mazāk gribas ēst!»

Ja ir kaut reņģes galva,
Prom desas smaržu dzis,
Ar tādu uzkožamo
Var iztikt dienas trīs!

Un gudrākas kļūst sievas,
Kur visiem tādas ķert?
Tās nekūko vairs rindās,
Bet palīdz večiem dzert!

Sāk savādāk tās domāt,
Uz augšu prātiņš let,
Jo izrādās, ka šņabis
Par desām labāks šķiet!

LABAIS ŠNABIS

Vairs vei-ka-lā nav ga-šas, Svīests,
krē-jums, desas trūkst, Bet ļaudis ti-kai smaida, Nu
gan jau kādreiz būs! Ja ir, tuļ baigas rindas, Viens
ol-ru la-mā, bar, Bet tā jau padomjze-mi No
ci-tām atšķirt var, Ja ci-tām at-šķirt var.

Veltījums ĀRIJAI

ĀRIJA

Vakaros jūra kad sapņaini dus,
Tālu no tevis es šķirts.
Vēlos pie tevis vēl ciemos iet,
Zvaigznes kad pusnakti mirdz!

Piedz,
Tikai ar tevi vienīgo
Sapņot par milu man ļauts.
Dzīvē jau neiet kā pasakā:
Sāpju un maldu tik daudz.

Varbūt tu gaidi, varbūt nemaz
Ciemos pie sevis šobrīd?
Kas gan to pateiks man šovakar,
Zvaigznes kad lejup krīt?

Nebūtu ceļā man stājusies tu —
Zieds, kas vēl smaržo un tvan,
Nebūtu sirdī man mila un prieks,
Nebūtu dziesmas šīs man!

ĀRIJA

Va-ka-ros, jū-ra, kad saņi-gai-ni dus,
 Tā-lu no te-vis es šķirts. Vē-los pie
 te-vis vēl cie-mos ief zvaig-znes, kad
 pus-nak-ti mirdz. Ti-kai ar te-vi
 vie-ni-go saņi-got par mī-lu man
 ļauts. Dzi-vē-jau re-iet kā pa-sa-kā,
 Saņ-ju un mal-du lik dautz.

ATGADIJUMS AR «ZILO LAKATIŅU»

Bij' toreiz Ligo vakars Ventas malā,
Pat ugunskuri nedrīkstēja degt!
Un dziedāt liegts par zilo lakatiņu,
Ja negribēji pats sev bedri rakt!

Bet meitenei es savai stundā šajā
Šo dziesmiņu tad nodziedāju tā,
Ka putni pamodās no savām ligzdām
Un «stukačs» parādījās krūmājā.

Es viņam veikli krāmēju kā nākas,
Uz mūžu dziesmu atcerēsies viņš, —
Jo, kad pēc brīža atgūties tas sāka,
Zem acs tam bija «zilais lakatiņš»!

ATGADĪJUMS AR ZILO LAKATĪNU

The image shows a handwritten musical score for a song. It consists of four staves of music, each with a vocal line and a corresponding line of lyrics in Latvian. The music is written in a treble clef with a key signature of one sharp (F#) and a 2/4 time signature. The lyrics are: "Bij kadreiz li-go vakars Ventas ma-lā, Pat u-guns-ku-ri ne-drik-steja degš. Un dzie-dāt liegts par zi-lo la-ka-ti-nu, Ja ne-yri-bēji pats sev bed-ri rakt. Un rakt." The score includes various musical notations such as notes, rests, and bar lines. There are also some markings above the notes, possibly indicating fingerings or breath marks.

Bij kadreiz li-go vakars Ventas ma-lā, Pat
u-guns-ku-ri ne-drik-steja degš. Un
dzie-dāt liegts par zi-lo la-ka-ti-nu, Ja
ne-yri-bēji pats sev bed-ri rakt. Un rakt.

LIDIJAI

Tu vakar man sniedzi viskrāšņāko ziedu,
Un acis tev dega dzirkstošs jaunības prieks.
Bet es šovakar tev vienai dziesmu šo dziedu,
Jo man puteņo krūtis salts janvāra sniegs.

Fiedz.   Mīlotā, mīlotā,
                              Neizej, paliec kaut brīd'!
                              Mīlotā, mīlotā,
                              Saki, kur laime gan mit!

Es vakar tev teicu visskaistākās dziesmas
Par milu tik tādu, kas spēj mūžīga būt.
Bet sirds sadeg man sāpju karstākās liesmās,
Jo es nespēju laimi sev ilgoto gūt!

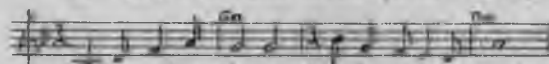
Un tagad es stāvu zem mirdzošām zvaigznēm.
Vējš liegi šalc kokos, it kā kokle tur skan . . .
Un es pārmetu sev, kādēļ bija man jāņem
Mīlas kausu šo rugto, kas nebij' lemts man!

LIDĪJAI

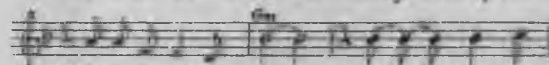
VELTĪDUMS LIDĪJAI

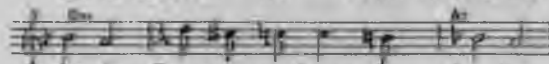
Tu va-kar man sniedzī vis-krās-nā ka zie-du,

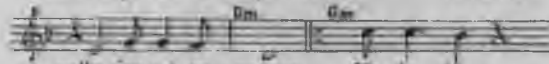
Un a-cīs tev de-ga dzirkstošs jaunības prieks.

Bet es so-va-kar tev vie-nai dziedmu šo

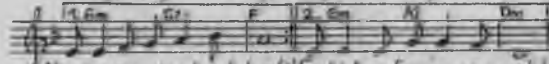
dziedu, Jo man pu-fe-no kru-tis

saltis jan-vā-ra sniegs. Mi-lo-tā,

mi-lo-tā, mi-lo-tā, mi-lo-tā.

Ne-ai-zej, par-lēc kaut brīdī! Saki, kur lai-me gan mīt!

IMANTS SMIRNOVS

AIZGĀJUSĀIS AUTOBUSS

Tas autobuss vairs nenāks
Nekad, ne mūžam atpakaļ.
Skan mūsu dziesma senā,
Un dzenis priedē kaļ.

Jau siena vāli tvan.
Piedz. Es redzu tavas acis,
Tās gadiem cauri mirdzēs
Ka dārgakmens, kā talismans.

Jau sirmums zadzies matos,
Tā salna nāk, kad rudens vēls.
Bet — atpakaļ es skatos
Un kaut ko gaidu vēl!

Uz takas stāvu kluss
Un skatus tālē raidu,
Bet tomēr velti gaidu —
Vairs nenāks tas autobuss...

AIZGĀJUŠAIS AUTOBUSS

IMANTS SMIRNOVS

Tas au-lo-buss vairs ne-nāks Ne-
kad ne-mū-zam at-pa-kaļ. Skan mū-su-
dzies-ma se-nā, Un dze-nis-
prie-dē kaļ. Jau sie-na va-li-
ivan, Es re-dzu ta-vas
a-cis. Tas ga-diem cau-ri-
mir-dzēs ka dārg-ak-mens, kā tā-lis-
-manis. Jau -manis.

TU UN DZIMTAIS CIEMS

Gan sapņi, gan ilgas kā sudraba kaijas
Pār pilsētām skaistām un ciematiem trauc.
Kur tēvtēvu sēta, kur mīlotās glāsti,
Kur atmiņu dziļnas vēl atpakaļ sauc!

Piedz.   Jūra te dzied, meitenes zied —
                              Kolka, tu bērnība mana!
                              Atmiņām līdz dziesma šī tric,
                              Tu, manas bērnības rits!

Un šovakar atkal es esmu pie tevis,
Kaut mirkli vēl kāpās man pasapņot ļauts!
Lai bērnības dienas, lai bērnības takas
Vēl atmiņās mani kā sendienās skauj!

Es yēlos vēl ilgi ar tevi būt kopā.
Bet rīt atkal būšu no tevis es šķirts.
Bet tīci, draugs mīlais, kā kaija tic jūrai,
Ka tev vienai vien manas domas un sirds!

TU ZINI DZIMTAIS CIEMS

Gan sapņi gan ilgās kās sudra-ou kai-jaš
 Par pil-sē-tām skarstām un cie-ma-tiem trauc,
 Kur tev-tē-vu sē-ta, tur mi-jo-lās glāš-fi,
 Kur at-mi-nā deit-nas vel at-pa-kaļ sauc.
 Ū-ri le zied, mei-tenes dzied. Kol-ka, tu
 bēr-ni-ba ma-na, at-mi-nām līdz dzies-ma šī
 frīš, Tu ma-nas bēr-ni-bas rīš.

IMANTS SMIRNOVS

CERIŅI

Jau dārzā gulst novakars vēls,
Vēl saule pie apvāršņa kvēl.
Dārza stūrī zied debeszilis ceriņš.
Uz mirkli es apstājos te,
Kur ēnu mans ceriņkrūms met,
Ziedu smaržu kā izslāpis dzeru!

Piedz,
Vēl ceriņi smaržo kā bērnībā tālā —
Tāds debešķīgs skaistums,
Bet šis skaistums tā sāp!
Kad nokļuvis būšu es pēdējā vālā,
Pēc ceriņiem ziliem arvien
Man dvēsele slāps!

Nāk atmiņā bērnības krasts,
Kā toreiz, šķiet, jūtos tik možs,
Lai gan matos jau zagusies salna ...
Bet gaisma, kas sarkana kvēl,
Iet atpakaļ neļauj, cik zēl —
Vairs netikšu bērnības kalnā.

CERĪNI

IMANTS ŠKĀRIS

Jau dār-zā guļst no-va-kars vēls. Vēl sau-je pie

ap-vār-šņa kvēl, Dār-za skār-zi zied de-beš-zils

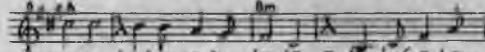
ce-riņš. Uz mīr-klī es ap-sā-jos te,

Kur ē-nu mans ce-riņ-kuņsmel. Zie-du

smar-žu kā iz-sī-a-pis dze-rū, Vēl ce-ri-ņi

smar-žo kā bēr-ni-bā tā-lā. Tadš de-beš-ķīgs

skāis-tums, Bet šis skāis-tums tā sāpi,

Kad no-ķju-vis bū-su es pe-dē-jā vā-lā,

Pēc ce-ri-ņiem zi-liem ma-nā dvē-se-le slāps.

SKOLAS ATVADVALSIS

Sai jaukajā vakarā, draugi,
No skolas ir jāalziēt mums.
Tik sirds vēl pēc saulainiem gadiem
Sai atvadu vakarā skumst.

Piedz. 2× Skola, skaistākle gadi,
Klases draugi un sapnis par laimi!
Laukā ziedonis jauks,
Mums ir jāšķiras, draugs —
Tikai šķiroties neteiksim: «Sveiki!»

Ir labi vēl brīdi būt kopā,
Kad laukā maigs ziedonis mīt,
Ple Juglas zem atmiņu zvaigznēm
Par skolu vēl pasapņot brīd'.

Paldies, skolotāj, par visu!
Daudz skaista jūs pratāt mums dot.
Bet tagad kā putnēniem ligzdas
Mums ceļš katram savs jāatrod.

SKOLAS ATVAIDVALSIS

Šai jau-ka-jā va-ka-rā, drau-gi, No
 sko-las ir jā-ai-z-iet mums. Tik strds vēl pēc
 sau-lai-niem ga-diem šai at-va-du
 va-ka-rā skumst ško-la, skaus-tā-kie
 ga-di, Kla-ses drau-gi un sap-nis par
 lai-mi! Lau-kā zie-dō-nis jauks-ti-ums ir jā-škiras
 draugs ti-kai ški-ro-fies ne-feik-sim. Švei-ki! Lau-kā
 ški-ro-fies ne-feik-sim, švei-ki!

Veltīts pretalko

SULU LAIKS

Celliet glāzes, iedzersim vēl, draugi!
Dzēriens šis ir velnišķīgi labs!
Mūsu bērni alkoholu nedzers,
Kā reiz dzēra vectēvs, mamma, paps.

Vakar viesos šampanieti dzērām,
Rit par visu bērnu bērni ņirgs,
Alkohols būs zudis padomjzemē,
Kā reiz zudis Balvos meža zirgs!

Atskurbtuves, cietumi vairs nebūs,
Cilvēks neslimos un nebūs bārs.
Bet uz bāru, restorānu durvīm
Lepni uzrakstīts būs «Bērnu dārzs»!

Visur tikai sula, sula plūdis,
Pat no krāniem ūdens vietā līs,
Un pat akmeņus, ko druvās vācam,
Rit jau visus sulā izspiedis!

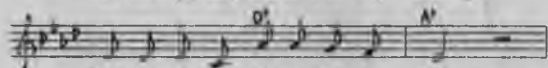
Banketos dzers viesi tikai sulu,
Līdz pat pastardienai netrūks tās!
Bet par šņabīti, ko senči dzēra,
Izrakumi kādreiz liecinās!

SULU LAIKS

VELTĪTS PRETALKŅŅŅĀ KAMPANĀJĀ

Ce-lieš glā-zes, iedzer-sim vel, drau-gi!

Dzē-riens šis ir vil-nis-kt-gi labs.

Mā-su bēr-ni at-ko-ho-lu re-clers,

kā reiz dzē-ra vec-lēvs, mā-ma, piņis.

VĒTRAINĀ JORA

Man jādodas ir atkal tālās jūrās,
Un krastā paliksi tu kā jau arvien...
Bet — tici, draugs, ka tavu jauko milu
Kā dārgumu to glabāšu arvien!

Piedz,
Rudeņa nakti, vētrainā nakti
Jūra tā bango un krāc!
Rudeņa nakti, vētrainā nakti
Meiteni skumjas tad māt.

Brauc viri droši tālu plašā jūrā,
Un lepna Dzintienē ir tava sirds.
Bet pāri viļņiem atskan klusa dziesma
Par meiteni, no kuras jūrnieks šķirts.

Stāv krastā meitene un ilgās gaida,
Vai nepārbrauks no jūras mīļais draugs.
Tad aprims vēji, norims visas vētras,
Un abu sirdis laimes ziedi plauks!

VĒTRAINĀ JŪRA

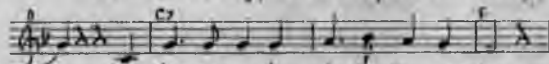
Man ja-dō-das ir at-kaļ tā-las jū-rās

Un krās-ta pa-lik-si tu kā ar-vien..

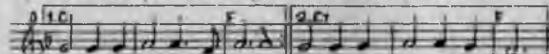
Bet li-ci draugs, kā ta-vu jau-ko mi-lu,

Kā dār-gu-mu to gla-bā-šu ar-vien.

Ru-dē-na nak-ti, vē-trainā nak-ti

Jū-ra tā bangs un krāc! Mei-fe-ni skum-jas tad mās.

ZUDUSIE SAPŅI

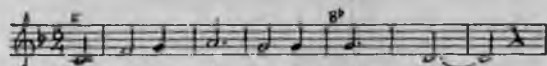
Rudens jau tirumus glāsta,
Gājputni projām jau trauc.
Sirds mana nemiera pilna —
Ziedoni atpakaļ sauc!

Piedz,   Mila, mīla,
                  Ak, cik tā jauka spēj būt,
                  Lai arī skaistākie sapņi —
                  Atnāk un atkal drīz zūd!

Velti tu dziedā gaidi,
Velti tu aicini to,
Atpakaļ vairāk tas nenāks,
Nenāks un neteiks neko!

Lai gan man matos jau sarma,
Sirds tomēr jauna vēl šķiet.
Liekas, ka dziedāja vēji
Krūtīs kā senāk man dzied!

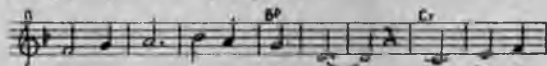
ZUDUŠIE SAPŅI

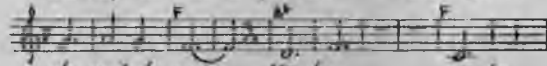
Ru- dens jau tī- ru- mus glā- s- ta,

gāj- put- ni pro- jām jau trauc. Sirds

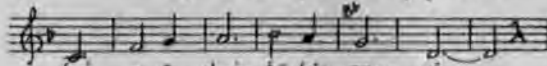
ma- na, ne- mie- ra pil- nā Zie- do- ni

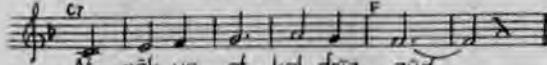
at- pa- kaļ sauc. Mī- la, mī- la,

Ak, cik tā jau- ka spēj būt!

lai a- ri skais- tā- kie sap- ņi

Ai- nāk un at- kaļ drīz zūd.

Veltījums INAI

UZ REDZĒŠANOS, MIĶĀ!

Vēl vakar pat viens otram sveši bijām,
Kā divas koku lapas vējā mēs —
Bet tagad tava roka manā plaukstā,
Nekad nevlens tās izšķirt nevarēs!

Uz redzēšanos, miļā, atkal citu reiz'!
Kaut šķirties ir zēl,

Sniedz roku man vēl —
Mēs tiksimies!

Piedz.

Uz redzēšanos, miļā, atkal citu reiz',
Kad pāri liepām mēness sudrabu lies!

Mēs tiksimies, ir jāmāk tikai gaidīt —
Un šķiršanās būs tik viens mirklis iss.
Tad vārdus šos: «Uz redzēšanos, miļā!»
Nekad vairs manas lūpas nesacīs!

UZ REDZĒŠANOS, MĪLĀ!

VELTĪJUMS MĀI

Vēl va-kar paļ viens at-ram sve-si
bi-jam, kā di-vas ko-lu la-pas
vē-ja mēs, Bet tā-gad tā-va ro-ka
ma-nā plauk-sīa, Ne-kaļ ne-viens tas
iz-šķirt ne-va-rēs! Uz re-dzē-sa-nos, mī-lā,
at-kaļ ci-tu reiz! Kaļ šķirt-lies ir zēl, sniedz
ro-ku man vēl, Mēs tik-si-mies! Uz re-dzē-sa-nos,
mī-lā, at-kaļ ci-tu reiz; Kaļ pā-ni
lie-pam mē-ness sud-ra-bu lies.

LABU NAKTI

Vakars pāri laukiem liegiem soļem iet,
Vējiņš sirmās liepās klusu dziesmu dzied.
Atnāks atkal zvaigznes, un driz gaisis tās.
Arī mums kā zvaigznēm driz būs jāšķiras.

Piedz   Labu nakti, mans draugs, labu nakti!
                  Labu nakti, mans draugs!
                  Labu nakti, mans draugs, labu nakti!
                  Milas sapnis bij' jauks!

Atvadoties, mīļā, skūpstu sniedz man vēl,
Lai uz manām lūpām tas kā uguns kvēl.
Dāvā man smaīdu, kas tik gaišs kā rīts,
Lai to sirds sev dzīvē visur aiznes līdz!

Ātri aizsteigs gadi, atkal ziedi plauks,
Tikai man vairs līdzās neies senais draugs.
Bet, kad mēness logā nakti vēstīt steigs,
Mīļai sirds tad klusi: «Labu nakti!» teiks.

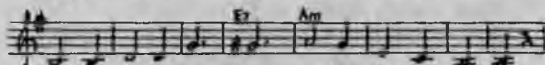
LABU NAKTI!

Va-kars pā-ri lau-kiem vieg-liem sō-ļiem iet.

Ve-jirš ve-cās lie-pās kļu-si dziesmu dzied.

At-nāks at-kal zvaig-znes, un drīz dzi-sis tās.

A-rī mums kā zvaig-znēm drīz būs jā-šķi-rās.

La-bu nak-ti, mans draugs, la-bu nak-ti!

La-bu nak-ti, mans draugs, M-las zie-dons bij' jauks.

IMANTS OZOLS

KAM PATEIKTIES?

Jau manā logā raugās zeltains rudens rīts,
Vēl pretī sniegdams tālo dienu dvesmu.
Kam gan par visu klusībā man pateikties,
Ka varu smaidīt vēl, ka laimīgs esmu?

Var bargais liktenis kā nātre mani bārt,
Mest maldu atvarā kā siku skaidu;
Bet, saulē iznācis, daudz stiprāks, bagātāks
Es atkal dziedu, sevi slēpdams vaidu.

Kā naktij zvaigznes vienmēr mīla nāk man līdz,
Un dziesmā lieku tai vien vārdus krātos.
Ja milas trūktu man kā ūdens avotam,
Es nokaltušam kokam līdzinātos.

Ir zaudēts daudz, ir tomēr arī kaut kas gūts.
Ko vairāk, sirds, tev cerēt, alkt un gaidīt?
Bet varbūt pārāk maz ir bijis ciešanu,
Ka vari laimīga vēl būt un smaidīt?

Jau manā logā raugās zeltains rudens rīts,
Vēl pretī sniegdams tālo dienu dvesmu.
Kam gan par visu klusībā man pateikties,
Ka ļauts man smaidīt vēl, ka laimīgs esmu?

**«MĪLAS «LAKSTĪGALA»
IMANTA OZOLA DZIESMAS
SAULKRASTU KAPELAS VII PROGRAMMA**

— A —

1. Atmiņas zem liepām	2.36
2. Kad jasmīni plaukst	2.18
3. Cerību valsis	2.58
4. Zudusi laime	3.30
5. Div' plaviņas	2.08
6. Nebaidies salnas	5.18
7. Tālais vakars	2.51
8. Mīlas lakstīgala	2.35
9. Vēstule Ilmāram Dzenim	3.28
10. Neizteiktie vārdi	2.36
11. Es nevaru saprast	3.24
12. Maira	3.00
13. Dzēves	3.29
14. Rudens roze	2.52
15. Sūļa dziesma	2.54

---

1. Skaistākie mirkļi	3,39
2. Aizejot	3,30
3. Kuģis «Lagūna»	2,14
4. Ko gaidi, latvieti!	2,50
5. Tas bija toreiz	2,36
6. Ķemeri	2,35
7. Melnsila bērzi	4,28
8. Sirmie mati	3,00
9. Jaunības maldi	3,30
10. Ārsta padoms	1,32
11. Piedod, vecmāmiņ!	2,40
12. Šie vakari	1,56
13. Vienīgi tevi	5,02
14. Labais spēbis	1,37
15. Ārijai	2,20
16. Atgādinājums ar «Zīlo lakatiņu»	2,00

Izdevējs: sabiedrība «Poly».
Nodots salikšanā 13.02.91. Parakstīta iespiešanai 13.06.91.
Formāts 63×84/32. 3 iespiedlokšnes. Ofsetspiedums.
Metiens 30 000. Pasūt. Nr. 412. Licence Nr. 000183.
Iespiests Madonas tip. 229220, Madonā,
Padomju laukumā 2.